

РЕШЕНИЕ

№ 778

гр. София, 09.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Катя Хасъмска

Членове: Емилия Александрова
Таня Кандилова

при участието на секретаря Нели Й. Първанова
като разгледа докладваното от Емилия Александрова Въззивно гражданско дело № 20211100505856 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.258-273 ГПК.

Образувано е по жалба В. А.С., действаща лично и като майка и законен представител на малолетното дете И.К. П. срещу Решение № 33444/05.02.2020 г., постановено по

гр.д. № 54941/2019 г., по описа на Софийски районен съд, СРС, III ГО, 149 -ти състав, в частите му, с които е оставена без уважение молбата на двамата молители за защита от домашното насилие, упражнено по отношение на тях от ответника, вкл. в частта за присъдените на ответника разноски. Твърди се, че решението в обжалваните части е незаконосъобразно и неправилно, постановено при съществено нарушение на процесуалните правила и норми и при неправилно приложение на материалния закон. Твърди се също, че в частта от диспозитива на решението, с която в съдът е посочил, че действието на заповедта за незабавна защита е отпаднало и цитирал чл. 19 ЗЗДН, решението е и нищожно.

Моли се да бъде отменено решението в обжалваните части и да се постанови друго, с което да бъде уважена изцяло подадената молба за защита от домашно насилие срещу ответника К.И. П., чрез налагане на мерки за защита от домашно насилие за максималния законов срок. Заявена е

претенция за присъждане на разноски за молителите и за двете инстанции, съгласно списъци по чл. 80 от ГПК.

Въззиваемата страна К.И. П. в открито съдебно заседание, проведено на 22.11.2021 г. пред настоящата инстанция оспорва въззивната жалба и моли за оставянето ѝ без уважение. В същото съдебно заседание представя и писмени бележки, в които се съдържа претенция за заплащане на направените по делото деловодни разноски, включително и възнаграждение за един адвокат.

Подадена е и частна жалба от В. А.С., действаща лично и като майка и законен представител на малолетното дете И.К. П., срещу определение от 17.09.2020 г., по гр. дело 54941/2019 г. по описа на СРС, 149 състав, постановено в производство по чл. 248 ГПК, като се твърди че определението е незаконосъобразно и неправилно, моли се да бъде отменено, като се отхвърли искането на ответника К.П. да присъждане на разноски, като недоказано и неоснователно. Ответната страна по частната жалба - К.И. П., в открито съдебно заседание, проведено на 22.11.2021 г. пред настоящата инстанция оспорва същата и моли същата да бъде оставена без уважение.

Софийският градски съд, като прецени приетите относими доказателства по делото и обсъди становищата и възраженията на страните, приема за установено следното:

Въззивната жалба е допустима. Подадена е в срока по чл. 17, ал. 1 от ЗЗДН от молителите в първоинстанционното производство, имащи правен интерес от обжалването, и е срещу подлежащ на въззивно обжалване по силата на чл. 258 ГПК, във вр.с чл. 17 ЗЗДН, валиден и допустим съдебен акт.

Делото пред първата инстанция е образувано по молба от 27.09.2019 г., подадена от В. А.С., действаща лично и като майка и законен представител на малолетното дете И.К. П., срещу К.И. П. с правна квалификация чл. 2, вр. чл. 3, т. 2, вр. чл. 5, ал. 1 от ЗЗДН. Молителката е посочила, че с ответника са живели на съпружески начала, като от връзката им, на 15.08.2011 г., се е родил синът им И.К. П., но през месец май 2014 г., след множество инциденти на насилие от страна на ответника срещу нея и детето се разделили, като детето останало да живее при нея.

Посочила е, че на 16.09.2019 г. в присъствието на детето, в двора на училището /** СОУ „Елин Пелин“, гр. София, с адрес: ул. ****, ответникът е осъществил домашно насилие спрямо нея, като я сграбчил с двете ръце и я ударил с глава в носа и в резултат на извършеното, на молителката ѝ потекло кръв, прилошало ѝ от удара, ответникът извадил нож, опрял го в коремната област и казал: “ще те накълцам на парчета“. Впоследствие се появили родители, както и неговата сестра – В.Д. и мъжът ѝ Д.Д., ответникът взел детето, а като се върнал, държал детето, не го пускал и заплашвал молителката пред него, че ще я пребие, обиждал я, тръгнал си около 10:35 часа. В молбата е посочено, че на случая са присъствали множество учители, родители и деца. Ответникът е оспорил молбата, като е посочил, че на процесната дата действително е бил в училището, и като пристигнал,

застанал пред детето и молителката, клекнал, за да прегърне И., но в този момент В.А. го ударила с раница по главата, като му казала, че ще го съсипе. Впоследствие ответникът и детето отишли да се снимат, по време на тържеството детето се гушкало в баща си /ответникът/, а през цялото време с ответника си говорила и майката на друго дете – Валентина Костова. Ответникът е предявил на 15.11.2019г. насрещна искова молба срещу В.А., с която е поискал от съда издаване на ограничителна заповед за описания акт на същата дата – 16.09.2019 г.

С Решение № 33444/05.02.2020 г., постановено по гр.д. № 54941/2019 г., по описа на Софийски районен съд, СРС, III ГО, 149^{-ти} състав, е върната молба от 15.11.2019г. на К.И. П. срещу В. А.С.; оставена е без уважение молбата на В. А.С., действаща лично и като майка и законна представител на малолетния И.К. П., за издаване на заповед за съдебна защита срещу К.И. П. и е отказано да се издаде заповед за съдебна защита, с която по отношение на ответника да бъдат взети мерките по чл. 5, ал. 1 ЗЗДН; осъдена е, на основание чл. 11, ал. 3 ЗЗДН, В. А.С. да заплати по сметка на Софийския районен съд държавна такса за производството в размер на 25.00 (двадесет и пет) лева, а на К.И. П. разноски в размер на 1000 лева; постановено е, че действието на заповедта за незабавна защита е отпаднало/чл. 19 ЗЗДН/.

Доводите във въззивната жалба касаят неправилна преценка на събраните доказателства от първоинстанционния съд, респ. неправилни изводи въз основа на доказателствата по делото. В жалбата се сочи и че в частта от диспозитива на решението, с която в съдът е посочил, че действието на заповедта за незабавна защита е отпаднало и цитирал чл. 19 ЗЗДН, решението е и нищожно.

С определение на настоящия съд от 29.06.2020 г., е отменено, на основание чл. 253 ГПК, Решение № 33444/05.02.2020 г., постановено по гр. д. № 54941/2019 г. по описа на СРС, III ГО, 149^{-ти} състав, в частта, в която е постановено, че действието на Заповед за незабавна защита № 228962/30.09.2019 г., издадена по гражданско дело № 54941/2019 г. по описа на Софийски районен съд, III ГО, 149^{-ти} състав, е отпаднало.

По отношение на останалите наведени във въззивната жалба доводи, настоящият съд намира същите за неоснователни. Въззивният съд напълно споделя подробно установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка и направените изводи въз основа на доказателствата по делото, поради което не намира за необходимо да преповтаря тези изводи. Районният съд е обсъдил и преценил всички събрани по делото доказателства (поотделно и в тяхната съвкупност) относно релевантните за спора факти, констатирал е съществуващите между тях противоречия и е изложил мотиви относно това кои доказателства е счел за достоверни и кои – не, като е обяснил защо дава вяра на едните, а на другите не вярва.

Въззивният съд споделя изцяло мотивите на първостепенния съд и препраща към тях. В допълнение следва да бъде отбелязано, че когато актът

на насилие е извършен в отсъствието на очевидци (“на четири очи”), декларацията по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН е достатъчна, за да се приложат спрямо ответника мерките за защита (арг. от чл. 13, ал. 3 от ЗЗДН), предвид нейната материална доказателствена сила, но ако в обективния мир има други доказателства за извършеното насилие (напр. очевидци) и молителят не положи дължимата грижа за събирането им, съдът не може да уважи молбата за защита. В настоящия случай се твърди, че на случая са присъствали множество учители, родители и деца По делото, освен декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, са събрани и други доказателства, които обаче не установяват по категоричен начин извършени актове на домашно насилие по смисъла на чл. 2 от ЗЗДН по отношение на молителката и детето. Освен декларацията по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, по делото са събрани гласни доказателства, чрез разпит на св. И. Рачков Христов, който на 16.09.2019г. закарал И.П. и В. А.С. до училището, паркирал колата в близост до училището. Правилно съдът не е кредитирал показанията в останалата част, тъй като противоречат на всички останали доказателства по делото/както на гласни такива, така и на всички писмени доказателства, от пр.пр. № 45053/2019г./

По делото е разпитана и св. Д.Г., чиито показания правилно първостепенният съд е кредитирал. От тези показания се установява, че на 16.09.2019г., в двора на 19 СУ „Елин Пелин“, ответникът клекнал, за да прегърне И.П., като в този момент В. А.С. го ударила с раница по главата. От тези показания е установено също, че впоследствие ответникът и детето отишли да се снимат, като свидетелката не е видяла К.П. да удря молителката или да вади нож и да го опира. Посочила е и че е имало и други родители /до нея и до ответника/. Настоящият съд намира, че превилно тези показания са кредитирани от първоинстанционния съд, тъй като същите се подкрепят и от материалите по прокурорската преписка. Видно от Постановление от 06.11.2019 г. за отказ за образуване на досъдебно производство на СРП, приложено в кориците на първоинстанционното дело, в хода на проверката са разпитани родители и учители, които са били очевидци и нито един от тях не е видял как ответникът удря молителката и размахва нож. Напротив, установило се е, че В.С. е имала агресивно поведение спрямо П..

Следва да се добави, че е неоснователно и оплакването във въззивната жалба по повод записите от охранителните камери на 19-то СУ „Елин Пелин“ за датата 16.09.2019 г., тъй като в кориците на първоинстанционното дело е налично писмо от Директора на 19 СУ „Елин Пелин“ с изходяща дата 21.11.2019 г., в което се сочи, че във връзка с разпореждане на СРС от 04.11.2019 г. не може да се окаже съдействие с предоставяне на записи от камерите, защото системата за видеонаблюдение, с която работят, съхранява автоматично записите от видеокамерите до десет дни назад, като във връзка с инцидента на 16.06.2019 г., представители на МВР са снели записи от времеви диапазон по тяхна преценка, а видно от докладна записка от 06 РУ на СДВР, на лист 57 по делото, директорът на училището - Арабаджиева, е предоставила видеозаписи с изглед към двора на училището за периода на

16.09.2019 г., от 09.30 до 10.30 часа, които приели на СД с протокол за доброволно предаване, но на записите не се вижда възникналата саморазправа между Пенчев и С..

Първоинстанционното решение в обжалваната част /с изключение на отменената с определението от 29.06.2020 г./ е правилно. Неоснователни са наведените доводи в жалбата, че първоинстанционният съд не се е съобразил с всички представени доказателства. Молителите не са доказали по безспорен начин твърденията си за извършен акт на домашно насилие от страна на ответника. Постановеното решение е съобразено с всички ангажирани и относими по спора доказателства.

Предвид горното, решението на районния съд в обжалваната част /с изключение на отменената с определението от 29.06.2020 г./ е правилно и законосъобразно и следва да се остави в сила. С влизането му в сила, заповедта за незабавна защита по чл. 18, ал. 1 от ЗЗДН престава да действа (арг. от чл. 19 от ЗЗДН).

Частната жалба срещу определение от 17.09.2020 г., по гр. дело 54941/2019 г. по описа на СРС, 149 състав, постановено в производство по чл. 248 ГПК, е процесуално допустима и основателна.

С определение от 17.09.2020 г., по гр. дело 54941/2019 г. по описа на СРС, 149 състав, постановено в производство по чл. 248 ГПК, е оставена без уважение молбата на молителите за изменение на Решение № 33444/05.02.2020 г., постановено по гр.д. № 54941/2019 г., по описа на Софийски районен съд, СРС, III ГО, 149-ти състав.

Съгласно чл. 11, ал. 3 от ЗЗДН при отказ за издаване на заповед или при отмяна на заповедта, държавната такса и разноските по делото се заплащат от молителя, освен когато молбата е за защита на лица, които не са навършили 18-годишна възраст, както и на лица, поставени под запрещение, или лица с увреждания. В настоящия случай първоинстанционният съд е отказал да издаде заповед за защита по ЗЗДН срещу ответника, поради което държавната такса в размер на 25 лева (т. 22 от ТР № 6/06.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г., ОСГТК на ВКС, вр. чл. 16 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК) и разноските на ответника за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева съгласно представения договор за правна защита и съдействие (съдържащ се на л. 138 от делото на СРС) трябва да бъдат поети от молителката В. А.С..

За да бъдат присъдени обаче сторените разноски, следва да се представят доказателства, че същите са реално сторени.

В случая настоящият съд намира, че неправилно първоинстанционният съд е осъдил В. А.С. да заплати К.И. П. 1000 лв. разноски, тъй като от приложения по първоинстанционното дело договор за правна защита и съдействие серия А, № 676291, подреден на л.138 от първоинстанционното дело, е видно, че същият се отнася до друго дело –№ 61962/2019 г., а не до гр. дело № 54941/2019 г. по описа на СРС, по което са постановени

обжалваните съдебни актове. Отделно от това, видно от същия договор за правна защита и съдействие, в него е договорено възнаграждение в размер на 1000 лв., като не е посочен начина на плащане – дали е в брой или по сметка. Съгласно т. 1 от ТР № 6/2012 г. от 06.11.2013 г. на ВКС, ОСГТК, само, когато е доказано извършването на разноси в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл. 78 ГПК.

Ето защо, в договора за правна помощ следва да бъде указан вида на плащане, освен когато по силата на нормативен акт е задължително заплащането да се осъществи по определен начин –

например по банков път. Тогава, както и в случаите, при които е договорено такова заплащане, то следва да бъде документално установено със съответните банкови документи, удостоверяващи плащането. Когато възнаграждението е заплатено в брой, този факт следва да бъде отразен в договора за правна помощ, а самият договор да е приложен по делото. В този случай той има характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатското възнаграждение.

Поради изложеното, обжалваното определение на СРС следва да бъде отменено, като вместо него се постанови, че се изменя Решение № 33444/05.02.2020 г., постановено по гр. д. № 54941/2019 г. по описа на СРС, III ГО, 149^{-ти} състав, в частта за разноските, като бъде отменено решението в частта, в която е осъдена В. А.С. да заплати на К.И. П. разноси в размер на 1000 лева, и вместо това, искането на К.И. П. за присъждане на разноси в производството пред първата инстанция следва да бъде оставено без уважение, като недоказано.

Въззивният съд постанови въззивницата В. А.С. да заплати по сметка на СГС държавна такса за въззивната ѝ жалба в размер на 12.50 лв.

С оглед изхода на делото, въззивниците нямат право на разноси във връзка с депозираната от тях въззивна жалба, те имат право на разноси само относно депозираната частна жалба, като съдът осъжда К.И. П., ЕГН *****, да заплати на В. А.С., ЕГН *****, сторени разноси в размер на 300 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение в производството по възивно гражданско дело № 5856/2021 г. по описа на Софийски градски съд, Гражданско отделение – Брачни състави, I-ви въззивен брачен състав, във връзка с депозирана частна жалба срещу Определение № 20200807/17.09.2020 г., постановено по гр. дело № 54941/2019 г. по описа на Софийски районен съд, III ГО, 149^{-ти} състав.

Разноси се следват и на въззиваемия К.И. П., ЕГН *****, за въззивното производство по повод подадената от въззивниците въззивна жалба, но съдът оставя искането на К.И. П., ЕГН ***** без уважение, тъй като не са представени доказателства за сторени такива в производството по възивно гражданско дело № 5856/2021 г. по описа на Софийски градски

съд, Гражданско отделение – Брачни състави, I^{-ви} въззивен брачен състав.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Определение № 20200807/17.09.2020 г., постановено по гр. дело № 54941/2019 г. по описа на Софийски районен съд, III ГО, 149^{-ти} състав, като вместо него постанови:

ИЗМЕНЯ Решение № 33444/05.02.2020 г., постановено по гр. д. № 54941/2019 г. по описа на СРС, III ГО, 149^{-ти} състав, **в частта за разноските**, като отменя същото решение в частта, в която е осъдена В. А.С., ЕГН *****, да заплати на К.И. П., ЕГН *****, 1000 лв. разноси, **и вместо това, постанови:**

„ОСТАВЯ без уважение искането на К.И. П., ЕГН *****, за присъждане на сторени разноси пред Софийски районен съд, като недоказано.“

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 33444/05.02.2020 г., постановено по гр.д. № 54941/2019 г., по описа на Софийски районен съд, СРС, III ГО, 149^{-ти} състав в останалата обжалваната част /с изключение на отменената част от решението с определение от 29.06.2020 г. на Софийски градски съд/.

ОСЪЖДА В. А.С., ЕГН *****, да заплати по сметка на Софийски градски съд държавна такса в размер на 12.50 лева.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на В. А.С., ЕГН *****, и на И.К. П., ЕГН *****, за присъждане на сторени разноси в производството по въззивно гражданско дело № 5856/2021 г. по описа на Софийски градски съд, Гражданско отделение – Брачни състави, I-ви въззивен брачен състав, във връзка с депозирана въззивна жалба, като неоснователно.

ОСЪЖДА К.И. П., ЕГН *****, да заплати на В. А.С., ЕГН *****, сторени разноси в размер на 300 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение в производството по въззивно гражданско дело № 5856/2021 г. по описа на Софийски градски съд, Гражданско отделение – Брачни състави, I^{-ви} въззивен брачен състав, във връзка с депозирана частна жалба срещу Определение № 20200807/17.09.2020 г., постановено по гр. дело № 54941/2019 г. по описа на Софийски районен съд, III ГО, 149^{-ти} състав.

ОСТАВЯ без уважение искането на К.И. П., ЕГН *****, за присъждане на сторени разноси в производството по въззивно гражданско дело № 5856/2021 г. по описа на Софийски градски съд, Гражданско отделение – Брачни състави, I^{-ви} въззивен брачен състав, като недоказано.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____